

Příběh

Tak jsem se dočkal, konečně jsem dostal možnost vycestovat za studiem za hranice! Natěšený jsem teda pořádně! Hned na letišti v Kodani potkávám jednu sympatickou Britku, se kterou mi čas ubíhá velice rychle, než se stihnu nadát, už sedím ve vlaku směr Odense. První překvapení, ve vlaku jsem jediný s nasazenou maskou (vyrážím v době, kdy jsou ve všech okolních zemích restrikce kvůli koronaviru). Pomalu mi dochází, že v Dánsku to bude pravděpodobně volnější (taky, že ano, pouze první 3 týdny po příjezdu jsme se museli prokazovat potvrzením o očkování, poté padli veškeré restrikce a vše již bylo naprosto bez omezení – v době, kdy u nás v Česku probíhala výuka spíše online). Vlaky jsou velice komfortní, taky si za ně člověk ale musí řádně zaplatit – poprvé si říkám, zlaté české dráhy (minimálně teda, co se týče ceny).

Po příjezdu do Odense už na mě na vlakovém nádraží čeká místní student, se kterým jsem si již dříve lehce psal ohledně pick-upu. Nasedáme do auta. Při cestě k mému ubytování mi popisuje všechny budovy, které míjíme. Po příjezdu mi ještě vysvětlí základní věci, které je třeba udělat (upřímně jdou momentálně všechny informace jedním uchem dovnitř a druhým ven – už se nemůžu dočkat, až potkám své spolubydlící!).

Otvírám dveře (odemčené – budou odemčené po celou dobu našeho pobytu) a vcházím přímo do obývacího pokoje, kde již potkávám své budoucí spolubydlící. První dojem je perfektní! Pokoj dostávám hned vedle ledničky, co víc si člověk jen může přát...

Mám ještě pár dní čas, než mi začne škola, takže začínám prozkoumávat město – přes parky, náměstí a budovy až po lesy v okolí. Nejvíce mě na první pohled zaujal místní přístav. „Tady musí být ale pracháčů“, myslím si.

Již před začátkem svého pobytu jsem se informoval o možnosti studia dánského jazyka. A vzhledem k tomu, že o tuto nabídku mám opravdu zájem, hlásím se na místní jazykovou školu na kurzy dánštiny, které probíhají 2x týdně večer. Procházím vstupním pohovorem, a protože již znám naprosté základy dánštiny (Duolingo mě naučilo), rozhodla se paní, že mě zařadí do mírně pokročilejšího kurzu – po zvládnutí závěrečného testu bych měl dostat certifikát za absolvování úrovně A2. Kurz je zdarma, je jen třeba ze začátku zaplatit deposit – ten se vrací po zvládnutí závěrečného testu; avšak pokud člověk test nezvládne, peníze si škola nechá. Tedy o motivaci je postaráno.

První den ve škole na mně zanechává velký dojem, škola je moderní, spousta zeleně; část navržená do pasivního standardu. Pořádná změna oproti naší historické stavárně na kterou jsem zvyklý. Každopádně problém nastává v orientaci, kampus je velký a člověk má mnohdy kurzy všude možně po celém kampusu. Je mi doporučena aplikace do mobilu, která ale pořádně nefunguje – tedy, mnohokrát jsem se musel ptát místních studentů na cestu. Ti na to jsou ale očividně zvyklí.

Méně, než polovina mých vyučujících jsou rození Dánové, většinou se jedná o velmi multikulturní mix – Libanon, Srbsko, Itálie, Španělsko. Problémy s porozuměním mám pouze u vyučujících pocházejících z Itálie, jejich italská výslovnost porozumění komplikuje, člověk si však zvykne. Všichni vyučující jsou však velice milí a rádi pomůžou, pokud člověk něčemu nerozumí.

Celý dánský školský systém je postaven na vzájemném respektu a rovnosti mezi učiteli a studenty – hodiny jsou vedeny tak, aby byli studenti co nejvíce zapojeni – spousta otázek typu „Co si myslíš?“, „Proč to tak je, máte nějaké tipy?“, „Setkali jste se už s něčím podobným?“ – tedy otázkami, které

vedou přirozeně ke konverzaci. Pokud byste oslovili profesora jejich příjmením, nedej bože jejich titulem, bude „zle“. V Dánsku se profesori oslovují výhradně křestními jmény – funguje to velice

dobře; překvapivě to vytváří příjemnější klima, kdy se studenti nebojí otevřeně ptát na otázky, případně mluvit o svých ideách.

Během svého pobytu mám i přes 35 zapsaných kreditů a dánštinu v místní jazykovce dostatek volného času. Rád se chodívám procházet po okolí a do místního lesa, který se nachází nedaleko mého bydliště. Po cestě rád poslouchám podcasty v dánštině; úplně jim nerozumím, ale zlepšuji se. Během svých procházek rád pozoruji okolí a místní domy, jak jsou postaveny a hlavně, jak to v nich funguje. Zde jsem objevil svou zvláštní zálibu – dívat se lidem do oken. Dánové téměř nepoužívají ploty a ani závěsy, tedy jenom z ulice můžete vidět přímo dovnitř do domu a dostat zdání, jak to v takové normální dánské rodině funguje... P.S. Ještě nikdy jsem neviděl tolik aut od Tesly a tolik kol v jednom městě...

Dánové mají velice rádi všechny typy světýlek a dekorací. Markantně se o tom přesvědčuji na Halloween, kdy je téměř každý dům patřičně vyzdoben a až přespříliš nasvícen. „Taková krása a zároveň takové plýtvání energií!“ – Asi takhle bych popsal své myšlenky.

Abych nezapomněl, v Dánsku existuje rčení „Není nic agresivnějšího než Dán jedoucí na kole.“ Osobně se o tom přesvědčuji. Pokud nejedete ve správném pruhu, případně pokud mírně překážíte, dají vám to sežrat. Naštěstí má dánština ze začátku nebyla tak dobrá, abych těm nadávkám porozuměl. Úplně jiné to je, co se týče automobilů. Řidiči jsou opravdu ohleduplní a mnohdy vám dají přednost jen tak – asi mají taky strach z místních cyklistů.

Během studia zjišťujeme, že za týden bude celých 7 dní volných – neleníme a již připravujeme společný výlet. Nakonec si pronajímáme auto pro 9 lidí a následujících 10 dní cestujeme a poznáváme západní a severní pobřeží Dánska. Od národních parků, přes pouště (ano, v Dánsku mají i pouště) a jezera až po větší i menší města. Nepřestává mě překvapovat, co vše lze v tak malé zemi, jako je Dánsko, najít. Naprosto jsme si tento výlet užili!

Co se týče angličtiny, Dánové nemají s angličtinou vůbec žádné problémy. Někdy to může být i na obtíž, především pokud se člověk snaží naučit dánsky. Pokud se s Dánem začnete bavit dánsky a váš protějšek spatří, že v tom trochu plavete, okamžitě přepne a začne mluvit v angličtině. Za celých 5 měsíců v Dánsku jsem potkal jenom 2 Dány, kteří by se se mnou nedorozuměli v angličtině, a to se jednalo o babičky, kterým bylo již dobře přes 80 – tam se tahle neznalost, myslím, dá odpustit. Zde jsem měl alespoň možnost vyzkoušet svou dánštinu v praxi. Moc jsem nepřesvědčil.

Přibližně polovina z mých spolubydlících, včetně mě, se rozhodla zůstat přes Vánoce v Dánsku. Rozhodli jsme se, že každý z nás na Vánoce připraví jedno ze známých jídel z našich končin. Vzhledem k tomu, že má maminka pochází ze Slovenska, rozhodl jsem se pro pirohy. Což se nakonec neukázalo jako nejlepší volba – mým spolubydlícím byl totiž Polák Arek, který chtěl dělat tradiční polské pirogy. Nakonec jsme se ale shodli, že já udělám pirohy na sladko... Vše se povedlo tak, jak mělo. Po společném posezení a stolování se již venku setmělo – přišli jsme s nápadem udělat venku na zahradě oheň a připravit si na větvičkách (které jsme pár dní předem kvůli této události nasbírali z nedalekého lesa) marshmallowny.

Čtyři měsíce jsou pryč a přichází leden – čas zkoušek. Všichni máme napilno, abychom dohnali to, co jsme během semestru zanedbali. Všem se nám to daří, a nakonec se radujeme z poměrně pěkných známek. Toť odměna za těch pár dní intenzivního studia, kéž by to bylo takhle „jednoduché“ i u nás doma.

Pomalou nás všechny přepadá úzkost, protože si moc dobře uvědomujeme, že nám zbývá již jen posledních pár dní a pak se musíme rozloučit – pravděpodobně se již nikdy všichni společně nesetkáme.

Jeden po druhém pomalu odcházíme a odlétáme/odjíždíme zpět do svých domovin. Bolí to, tyhle lidi jsem si opravdu oblíbil.

A je tady 31. leden 2022, můj poslední den v Dánsku, bál jsem, že to přijde. Ráno vstávám a užívám si svoji poslední snídani v Odense společně se svými přáteli, se kterými jsem strávil téměř každý den posledních 5 měsíců. Přirostli mi k srdci. Po určité době jsme se začali cítit jako rodina, o to těžší je teď se rozloučit.

Pronáším svůj předem naprosto nepřipravený emotivní projev, žádné oko nezůstalo suché. Se všemi se objímám a ujišťuji, že se ještě uvidíme. Beru svůj kufr a vycházím na ulici. Ještě se naposledy otočím a mávám svým přátelům. Vyrážím pěšky směr nádraží.

Aniž bych se nadál, tak již vystupuji v Praze z letadla a po delší době opět slyším tu naši známou mluvu a vím, že jsem doma. Jsem rád, ale smutný zároveň.

Velice si vážím toho, že jsem měl tu příležitost strávit svůj pobyt v Dánsku ve společnosti tak úžasných lidí! Nikdy na ně nezapomenu!